

Door zich uitsluitend te richten op nationale markten, is het Gerecht ten onrechte eraan voorbijgegaan dat de territoriale omvang van de bekendheid van het merk slechts één van de relevante factoren is om te bepalen of dit merk door gebruik onderscheidend vermogen heeft verkregen in de Europese Unie. Het Gerecht heeft bijgevolg geen rekening gehouden met criteria die relevant zijn in de context van een „interne markt”, inzonderheid (i) het deel van het publiek waarvan is aangetoond dat het met het merk bekend is, ten aanzien van de Europese consumenten als geheel; (ii) het geografische belang en de geografische verdeling van de gebieden waarin de verkrijging van onderscheidend vermogen is aangetoond; en (iii) het economische belang van de gebieden waarin de verkrijging van onderscheidend vermogen is aangetoond voor de Europese markt voor de betrokken waren en diensten.

De benadering van het bestreden arrest vindt geen rechtvaardiging in het algemeen belang dat aan de betrokken absolute nietigheidsgrond ten grondslag ligt. Er bestaan beschermingsmaatregelen ter compensatie van de mogelijkheid voor de houder van een Uniemark om zelfs in lidstaten waar het Uniemark niet hetzelfde niveau van onderscheidend vermogen als in andere lidstaten heeft verkregen, de uitsluitende rechten af te dwingen.

(¹) Verordening (EG) nr. 207/2009 van de Raad van 26 februari 2009 inzake het gemeenschapsmerk (PB 2009, L 78, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Conseil d'État (Frankrijk) op 27 februari 2017 — Messer France SAS, rechttopvolgster van Praxair/Premier ministre, Commission de régulation de l'énergie, Ministre de l'économie et des finances, Ministre de l'environnement, de l'énergie et de la mer

(Zaak C-103/17)

(2017/C 161/13)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Conseil d'État

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Messer France SAS, rechttopvolgster van Praxair

Verwerende partijen: Premier ministre, Commission de régulation de l'énergie, Ministre de l'économie et des finances, Ministre de l'environnement, de l'énergie et de la mer

Prejudiciële vragen

- 1) Wanneer een lidstaat, na de inwerkingtreding van richtlijn 2003/96/EG van 27 oktober 2003 (¹), in eerste instantie geen maatregel heeft getroffen ter invoering van accijns op het elektriciteitsverbruik, maar een eerder ingevoerde indirecte belasting op dat verbruik, alsmede lokale belastingen heeft gehandhaafd:
 - moet de verenigbaarheid van de betrokken belasting met de richtlijnen 92/12/EEG van 25 februari 1992 (²) en van 27 oktober 2003 worden getoetst aan de voorwaarden die in artikel 3, lid 2, van richtlijn 92/12 worden gesteld aan het bestaan van „nog een andere indirecte belasting”, te weten het nastreven van een of meerdere specifieke doeleinden en de naleving van bepaalde voor de accijns en de belasting over de toegevoegde waarde geldende belastingvoorschriften?
 - of is het handhaven van „nog een andere indirecte belasting” alleen mogelijk wanneer er sprake is van een geharmoniseerde accijns, en kan in dat geval de betrokken heffing tenminste als een dergelijke accijns worden beschouwd, die dan ook in het licht van alle in deze richtlijnen neergelegde harmonisatiebepalingen moet worden getoetst op verenigbaarheid met deze twee richtlijnen?
- 2) Moet een op het elektriciteitsverbruik gebaseerde bijdrage, waarvan de opbrengst wordt besteed aan zowel de financiering van de uitgaven in verband met de opwekking van elektriciteit uit duurzame bron en uit warmtekrachtkoppeling als aan de invoering van geografisch gelijke tarieven en een verlaging van de elektriciteitsprijs voor huishoudens in behoeftige omstandigheden, voor de toepassing van het bepaalde in artikel 3, lid 2, van richtlijn 92/12, dat opnieuw is opgenomen in artikel 1, lid 2, van de richtlijn van 16 december 2008 (³), worden geacht specifieke doeleinden na te streven?

- 3) Mogen, voor het geval alleen bepaalde nagestreefde doeleinden als specifiek in de zin van deze bepalingen worden aangemerkt, de belastingplichtigen desondanks aanspraak maken op de volledige terugbetaling van de litigieuze bijdrage dan wel enkel op een gedeeltelijke terugbetaling overeenkomstig de verhouding tussen het deel van de uitgaven dat geen specifieke doeleinden nastreeft en de totale door de bijdrage gefinancierde uitgaven?
- 4) Moet, voor het geval dat op grond van het antwoord op de vorige vragen de regeling van de bijdrage aan de openbare dienst van elektriciteitsvoorziening geheel of gedeeltelijk onverenigbaar is met de in het Unierecht neergelegde regels voor belasting van elektriciteit, artikel 18, lid 10, tweede alinea, van richtlijn 2003/96 aldus worden uitgelegd dat met betrekking tot de in het Unierecht neergelegde regels voor belasting van elektriciteit, de naleving van de in deze richtlijn neergelegde minimumbelastingniveau's tot 1 januari 2009 de enige voor Frankrijk geldende verplichting is?

- ⁽¹⁾ Richtlijn 2003/96/EG van de Raad van 27 oktober 2003 tot herstructurering van de communautaire regeling voor de belasting van energieproducten en elektriciteit (PB L 283, blz. 51).
- ⁽²⁾ Richtlijn 92/12/EEG van de Raad van 25 februari 1992 betreffende de algemene regeling voor accijnsproducten, het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop (PB L 76, blz. 1).
- ⁽³⁾ Richtlijn 2008/118/EG van de Raad van 16 december 2008 houdende een algemene regeling inzake accijns en houdende intrekking van richtlijn 92/12/EEG (PB L 9, blz. 12).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas
(Litouwen) op 3 maart 2017 — UAB „Aviabtika” /BAB Ūkio bankas**

(Zaak C-107/17)

(2017/C 161/14)

Procestaal: Litouws

Verwijzende rechter

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster in cassatie: UAB „Aviabtika”

Andere partij in de cassatieprocedure: BAB Ūkio bankas

Prejudiciële vragen

- 1) Dient artikel 4, lid 5, van richtlijn 2002/47 ⁽¹⁾ aldus te worden uitgelegd dat het de lidstaten ertoe verplicht om wettelijke regels vast te stellen volgens welke de als zekerheid verschaft financiële activa geen deel uitmaken van de activa die overblijven na de insolventie van de zekerheidsnemer (een bank in liquidatie)? Zijn de lidstaten met andere woorden verplicht om wettelijke regels vast te stellen die vereisen dat een zekerheidsnemer (een bank) de facto voldoening kan verkrijgen van zijn vordering die gewaarborgd wordt door als zekerheid verschaft financiële activa (geld op een bankrekening en het recht om dat geld terug te vorderen), hoewel de afdwingingsgrond zich na aanvang van de procedure tot liquidatie van de zekerheidsnemer (de bank) heeft voorgedaan?
- 2) Moet artikel 4, leden 1 en 5, van richtlijn 2002/47 systematisch aldus worden uitgelegd dat de zekerheidsverschaffer op grond daarvan het recht heeft om te verzoeken dat de zekerheidsnemer (de bank) zijn vordering die wordt gewaarborgd door als zekerheid verschaft financiële activa (geld op een bankrekening en het recht om dat geld terug te vorderen), eerst voldoet uit deze activa, en dat deze bepaling de zekerheidsnemer er ook toe verplicht om een dergelijk verzoek van de zekerheidsverschaffer in te willigen, hoewel de liquidatieprocedure reeds een aanvang heeft genomen?